HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ועבר על דעת הנותן וגם ההקדש לא חל וה"ג כיון שעברת על דברי המת המתנה אינה מתנה והחזרה אינה חזרה כי התם דמתנה בטילה וגם ההקדש לא נתפס. ומיהו לא דמו דהתם פריש ליה בהדיא ואינן לפניך אלא ע"מ שיבא אביו ויאכל בו אבל הכא סתמא קיהיב ליה ליורשן ולא פירש ע"מ שתהנה בהן אתה ולא בני הלכך לגמרי יהב ליה לעשות בה כרצונו והיינו דקאמר ליה כשם שאי אתה יכול להחזיר מה שמכרתי דהתם מיהא מודית לי דהא ע"מ ליהנות אני בהן נתנם לי אי אתה יכול להחזיר מה שהחזרתי דבע"כ אין מתנה לאחרים דאם איני יכול ליתנה לבניו א"כ גם אני בעצמי איני יכול ליהנות בהן כדאמר גבי מעשה דבית חורון דכיון דנתנה לו ליהנות ע"מ שלא יקדיש לא הוי מתנה כלל ה"נ אם איתא דלדעת כן עשה שלא יהא לי רשות ליתן לבניו או לכל מי שארצה א"כ גם אני לא אוכל למכור לאחרים או להקדיש אלא מאי אית לך למימר אמאי הוא מכירתי מכירה והקדשי הקדש משום דלא פירש מידי וה"נ גבי חזרה הא לא פירש מידי אבל גבי מעשה דבית חורון כיון דפירש פירש ושמאי לא הוה דייק מעיקרא אמכירה ואהקדש דמכר יהונתן והקדיש: **הטיח עלי.** כמו הטיח דברים כלפי מעלה (תענית דף כה.). כלומר האיבני דרך בזיון ונלחמי ומלתא דבדיחותא הוא: **והוא סבור.** שמאי כדפרישית לעיל כן נראה בעיני. וי"מ דאיותן קאי שמכר והקדיש תחלה ולא רצה להחזיר לבניו ולא נהירא. ואיכא ספריס דכתב בהו ה) מעיקרא סבר: **והיה משיח אם בנו.** והיה חפץ לזמן את אביו לסעודתו: **ואינן לפניך.** ובמסכת נדרים [מח.] מתרלינן אפי' היכא דקא אמר ליה הרי הן לפניך ויבא אבא ויאכל עמנו נמי מיירי ואפ"ה לא הוי מתנה דמ"מ מוכיח דבשביל שיאכל אביו הוא עושה ולא נתכוין לתת לו מתנה גמורה וקאמרינן התם דכללא דסיפא קאתי לאתויי דקתני כל מתנה שאינה כו': **ויהא עון תלוי בו.** שעל ידי שאני מקבל מתנה שלך והיא אינה מתנה נמצאתם חוטאין ונהנה זה משל זה וקעבריתו אלא יחל [במדבר ל]: הכי גרסינן **אמרו חכמים כל מתנה שאינה שאם הקדישה מוקדשת אינה מתנה.** כלומר כל מתנה שאין דין זה נוהג בה שתהא מוקדשת אם הקדישה אינה מתנה הואיל וגילה דעתו שע"מ כן נתנה לו שלא יקדישנה. ולעיל נמי גבי ההוא שכתב נכסיו ליהונתן כיון שלא היה בנו נוהג כשורה ע"מ שלא יחזיר לבניו נתן לו ויונתן סבר כיון דסתמא יהב הוא מתנה לעשות בה ככל אשר יחפוץ: **ראויס שבשרה.** אלא שעון הדור גורם ואין הדור ראוי לכך: **שבעמוד לפס חמה כיהושע.** ולמשה נמי עמדה חמה דנפקא לן במסכת ע"ז (דף כה.) אחל [דברים ב] אחל [יהושע ג] אלא משום דאין דעתו שע"מ כן נתנה לו שלא יקדישנה. ולעיל נמי גבי ההוא שכתב נכסיו ליהונתן כיון שלא היה בנו נוהג כשורה ע"מ שלא יחזיר לבניו נתן לו ויונתן סבר כיון דסתמא יהב הוא מתנה לעשות בה ככל אשר יחפוץ: **גמ'** זה בני נאמן למאי הלכתא אמר רב יהודה אמר שמואל ליורשו ד ולפטור את אשתו מן היבום ליורשו

כל מתנה שאינה שאם הקדישה מוקדשת בו'. ואם תאמר דאמר לקמן בפירקין (דף קלז:) הא לך אתרוג במתנה ע"מ שתחזירהו לי החזירו יצא אע"פ שלא היה יכול להקדישו דכיון דאמר לי מידי דחזי לי קאמר כדקאמר לקמן ויש לומר דהתם יכול להקדישו כל זמן שהוא בידו שלא יהנו אחרים ממנו א אבל הכא לא היה יכול להקדישו כלל ולר"י נראה דלא תליא מתנה בהקדש דאפילו אינו יכול להקדיש הוי מתנה והכי פי' כל מתנה שאינה כו' כלומר שגרועה כזאת שלא נתנה אלא ע"מ שיאכל אביו ולא דוקא נקט שאם הקדישה אינה מקודשת שהרי לא היה יכול לעשות ממנה כלום ולא נתנה כלל אלא ע"מ שיאכל אביו כדאמרי' בנדרים (דף מח.) לחד ליתנא דסעודתו מוכחת עליו ולא נקט שאם הקדישה אלא משום דמעשה הכי הוה אי לההוא ליתנא דמפרש [התם] ב משום דויתור אסור במודר הנאה ובעלמא אע"פ שאינו יכול להקדישה הוי מתנה וכן משמע בירושלמי דקאמר אההיא דכל מתנה שאינה שאם הקדישה כו' ר' ירמיה בעי מעתה אין אדם נותן מתנה לחבירו על מנת שלא יקדישנה כו' וקאמר (ג) במתני' כל מתנה שהיא כמעשה בית חורון שהיתה בה ערמה אינה מתנה:

ליורשו

אם לאו אי אתה יכול להוציא מה שהחזרתי אמר הטיח עלי בן עוזיאל הטיח עלי בן עוזיאל (ה) מעיקרא מאי סבר משום מעשה דבית חורון דתנן ו) מעשה בבית חורון באחד שהיה אביו מודר הימנו הנאה והיה משיא בנו ואמר לחבירו הרי חצר וסעודה נתונין לך במתנה ואינן לפניך [אלא כדי] ז) שיבא אבא ויאכל עמנו בסעודה אמר לו אם שלי הן הרי הן מוקדשין לשמים אמר לו לא נתתי לך את שלי שתקדישם לשמים אמר לו לא נתת לי את שלך אלא שתהא אתה ואביך אוכלין ושותין ומרצין זה לזה ויהא עון תלוי בראשו אמרו חכמים א כל מתנה שאינה שאם הקדישה מוקדשת אינה מתנה: ג) תנו רבנן שמונים תלמידים היו לו להלל הזקן שלשים מהן ראוים שתשרה עליהן שכינה ז) כמשה רבינו שלשים מהן ראוים שתעמוד להן חמה כיהושע בן נון עשרים בינוניים גדול שבכולן יונתן בן עוזיאל קטן שבכולן רבן יוחנן בן זכאי אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא ומשנה גמרא הלכות ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים וקלין וחמורין וגזרות שוות ותקופות וגמטריאות ומשלות כובסים ומשלות שועלים שיחת שדים ושיחת דקלים ושיחת מלאכי השרת ודבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרכבה ודבר קטן הויות דאביי ורבא לקיים מה שנאמר ד להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא וכי מאחר דקטן שבכולם כן גדול שבכולם על אחת כמה וכמה אמרו עליו על יונתן בן עוזיאל בשעה שיושב ועוסק בתורה כל עוף שפורח עליו נשרף: **מתני'** ב האומר זה בני נאמן זה אחי אינו נאמן ג ויטול עמו בחלקו מת יחזרו נכסים למקומן נפלו לו נכסים ממקום אחר יירשו אחיו עמו: **גמ'** זה בני נאמן למאי הלכתא אמר רב יהודה אמר שמואל ליורשו ד ולפטור את אשתו מן היבום ליורשו

אם לאו אי אתה יכול להוציא מה שהחזרתי אמר הטיח עלי בן עוזיאל הטיח עלי בן עוזיאל (ה) מעיקרא מאי סבר משום מעשה דבית חורון דתנן ו) מעשה בבית חורון באחד שהיה אביו מודר הימנו הנאה והיה משיא בנו ואמר לחבירו הרי חצר וסעודה נתונין לך במתנה ואינן לפניך [אלא כדי] ז) שיבא אבא ויאכל עמנו בסעודה אמר לו אם שלי הן הרי הן מוקדשין לשמים אמר לו לא נתתי לך את שלי שתקדישם לשמים אמר לו לא נתת לי את שלך אלא שתהא אתה ואביך אוכלין ושותין ומרצין זה לזה ויהא עון תלוי בראשו אמרו חכמים א כל מתנה שאינה שאם הקדישה מוקדשת אינה מתנה: ג) תנו רבנן שמונים תלמידים היו לו להלל הזקן שלשים מהן ראוים שתשרה עליהן שכינה ז) כמשה רבינו שלשים מהן ראוים שתעמוד להן חמה כיהושע בן נון עשרים בינוניים גדול שבכולן יונתן בן עוזיאל קטן שבכולן רבן יוחנן בן זכאי אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא ומשנה גמרא הלכות ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים וקלין וחמורין וגזרות שוות ותקופות וגמטריאות ומשלות כובסים ומשלות שועלים שיחת שדים ושיחת דקלים ושיחת מלאכי השרת ודבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרכבה ודבר קטן הויות דאביי ורבא לקיים מה שנאמר ד להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא וכי מאחר דקטן שבכולם כן גדול שבכולם על אחת כמה וכמה אמרו עליו על יונתן בן עוזיאל בשעה שיושב ועוסק בתורה כל עוף שפורח עליו נשרף: **מתני'** ב האומר זה בני נאמן זה אחי אינו נאמן ג ויטול עמו בחלקו מת יחזרו נכסים למקומן נפלו לו נכסים ממקום אחר יירשו אחיו עמו: **גמ'** זה בני נאמן למאי הלכתא אמר רב יהודה אמר שמואל ליורשו ד ולפטור את אשתו מן היבום ליורשו

מסורת הש"ס

ה) נדרים מח., ב) רש"ל, ג) סוכה כח., ד) [עי' סנהדרין יא. שרש"ל מומק זה], ה) פירוש והיא היא. רש"ל, ו) [מעילה יז.], ז) [עולמות כמנין ש"י. רש"ל], ח) [דף מח.].

הגהות הב"ח

(א) גמ' בן עוזיאל (מעיקרא מאי סבר) תא"מ וג"ב ס"א וכן פי' רשב"ם והוא סבר: (ב) תוס' ד"ה כל וכו' וקאמר כיני מתניתין:

מוסף רש"י

ויהא עון תלוי בראשו. שיהא אדני המודר הנאה אוכל על ידו (נדרים מח.). **כל מתנה שאינה שאם הקדישה מוקדשת.** שאינה כל כך ברשות המקבל, שאם הקדישה אינה מוקדשת, אינה מתנה (שם). ומשנה. כגון משנה וברייתא של שאר סדרים (סוכה כח.). גמרא. זו היא קבלה שהיו התנאים אחרונים מקדקדים בדברי הראשונים הקמומים לפרשם ולימן בהם טעם, כמו שעשו האמוראים אחר התנאים, שפירשו דברי התנאים שלפניהן וקבעו בהן גמרא, ואותו דיוק שבימי התנאים נקרא הש"ס (שם). הלכות. הלכה למשה מסיני, כגון גוד ולגוד ודופן עקומה אלינן מחלין עשר נטיעות ערבה וניסוך המים (שם). דקדוקי תורה. ריבוי אותיות שבאין לדרוש בהן ריבויים ומעוטים, כגון האומרת להולא הנשים, שדקדקה התורה בלשונה לכתוב אות יתירה לגמד (שם). ודקדוקי סופרים. שהוסיפו לדקדק אחר מעשה הבריות ולהחמיר ולעשות סיג ואזנים לתורה וגזרו גזרות להרחיק את האדם מן העבירה, ולהוותה בבכורות (לב:) גר הבא לנקבל מורה עליו חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו, ר' יוסי אומר אפילו דקדוק אחד מדקדוקי סופרים (שם). וקלין וחמורין. דברים הנלמדין בק"ו, שניתנו לדון מענינן לכל אדם ולא פירשו בלוס בסיני (שם). וגזירות שוות. דברים הנלמדין בג"ש (שם). ותקופות. חשבון הילוך חמה ולבנה (שם). וגמטריאות. דברים הנלמדין בלשון גימטריא, כגון שבך (ירמיה כה) בגל בג"ש ב"ש, כשדים, לב קמי (שם נא) בא"ת ב"ש, שהדה מנון בא"ט ב"ח, וכן לפי מנין האותיות, כגון אמה מזיות שלשים יום, מקדש יהוה, יה"ש בגימטריא שלשים הוו (סוכה כח.). ומשלות כובסים ומשלות שועלים. שיסדו קדמונים לתת אמתלא לתוכחתם ומולין אותן בכובסים ובשועלים כגון (סנהדרין לט.) מאזני לדק אבנט אכלו בוסר (סוכה כח.). שיחת שדים ושיחת דקלים ושיחת מלאכי השרת. (שם). הויות דאביי ורבא. כל מיגניא דהו אינגיא דהו אמאי הוא הוה מסקקא דהו אמאי הוא אבל שאר אחיו אין לבו ונתן בהן טעם וכימי אמולאים נתמכתו (שם). כל עוף שפורח עליו נשרף. שהיו מלאכי השרת מתקבלין שביניו לשמוע דברי תורה מפיו (שם).

עין משפט נר מצוה

קכג א מיי' פ"ז מהלכות נדרים הל' טז סמג לאוין רמב טוש"ע יו"ד סי' רכה סעיף ט:

קכד ב מיי' פ"ד מהל' נחלות הל' ח סמג עשין לו טוש"ע חו"מ סי' רעט סעיף א:

קכה ג מיי' שם הל' ח וסמג שם טוש"ע חו"מ סי' רפ סעיף ב:

קכו ד מיי' פ"ג מהלכות יבום הל' ח סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סי' קנו סעיף ו:

תורה אור השלם

1 לְהַנְחִיל אֹהֲבַי יֵשׁ וְאֹצְרֹתֵיהֶם אֲמַלֵּא:
משלי ח כא

מוספות תוספות

א. דמ"מ לשעתה מתנה היא. ר"ן נדרים מח.

רבינו גרשום

ואם אין אתה יכול להוציא מה שמכרתי והקדשתי משום דממון שלי הוא דלהכי מכרתי והקדשתי תחלה כדי שתהא מוחזקת המתנה בידי כך אינך יכול להחזיר מה שנתתי להם דמאחר שהייתי מוחזק מה שנתתי להם משלי נתתי ולא משל אביהן ולא עברתי על דעת הנותן דכי היכי דהקדשתי ומכרתי משלי ה"נ החזרתי משלי: הטיח עלי. כלומר נצחני יונתן בן עוזיאל: מעיקרא מאי סבר. הכי בעי מאי שנא מכר והקדיש קודם שהחזיר. משום דחשש למעשה בית חורון: ויהא עון ביטול הנדר דכתיב לא יחל דברו: אמרו חכמים כל מתנה שאינה שאם הקדישה מוקדשת אינה מתנה. וה"נ הכי סבירא ליה ליונתן בן עוזיאל אי הממון שלי שאני יכול למוכרן ולהקדישן כך מה שאני מחזיר משלי אני מחזיר להכי מכר והקדיש תחלה כדי שתהא מוחזקת בידו המתנה: גדול שבכולם. שבבינונים: תלמוד. זה הלכה: הלכות. אלו ברייתא כגון ספרי וספרא: הגדות. מדרשים: דקדוקי תורה. כגון חסרות ויתרות ומסורות: דקדוקי סופרים. כל חשבון שמנו חכמים כגון חמש עשרה נשים פוטרות כו' וחשבון השניות וכגון חמשה דברים נאמרו בנבלת עוף טהור: שיחת שדים. שהיה יודע ללוחשן ולהשביענן בשם: ושיחת דקלים. שהיה יודע ללחוש דבר שתתמלא השדה דקלים ושיתעקרו: ושיחת מלאכי השרת. שהיה יודע להשביענן בשם: הויות דאביי ורבא. היו יכולין לתרצן: **פס'** האומר זה בני. נאמן לפטור את אשתו מן היבום כדמפר' בגמ': זה אחי אינו נאמן. שאם היו ר' אחין ובא אחד ממדינת הים ואמר אחים אנחנו ואמר אחד מן האחים אני מכיר שאחינו הוא ויטול עמנו בנחלה אינו נאמן הואיל ושאר אחים אינם מכירים אותו לא ימעט להם בנחלה שלא יהיו מצמצמין לו מנחלתן. אבל אותו שמכירו ומודה שאחיו הוא יטול עמו בחלקו חצי: ואם מת. בלא יורש אותו אח שבא: יחזרו הנכסים למקומן. לזה האח בלבד שנתן לו חלקו: נפלו לו נכסים ממקום אחר. לאותו אח שבא ומת: יירשו אחיו עמו עם זה שהודה בו שהוא אחיהן הואיל והוא מודה שאחיהן היה: למאי הלכתא. קא תני האומר זה בני נאמן: